

ze niet, of toegedekt zijn, zoodat ze aan het oog wordt onttrokken, of, na gedekt te zijn, weer onttrekt worden, opdat recht geschiedt over het kwaad.

Daarvan nu zegt de Spreukendichter: »Wie de overtredding toedekt, zoekt liefde, hiernee blijkbaar doelende of op hetgeen tegenover ons zelf misdaan is, of op een kwaad stuk, maar dat nog verborgen bleef.

Gedurig komt 't voort, dat in den omgang iemand ons zeer doet, krenkt, ontfie behandelt of benadeelt. Zelfs pijnlijkt is 't om aan te zien, hoe ontfie telkens nu deze, dan gene, met wien we verkeerden, ons bejegen.

Moogt en moet ge nu op al die slakjes zout leggen, of doet ge beter door u te houden alsof ge het niet merkt? En daarop nu antwoordt de Spreukendichter: »Honderdmaal beter en wijzer om 't toe te dekken. Allen verwijt prikkelt, en vooral personen die met nijd en wrevel behept zijn, steunt ge door elk verwijt nog te bitterder. Zwijg daarom liever en verdraag in stilte. Althans, zoo ge des anderen liefde zoekt. Duld en draag dan. En in 't eind zult ge 't toch door uw liefde winnen.

Sterker nog komt dit uit, zoo ge iets leelijks van iemand weet, en ge brengt het niet uit. Iets wat voor maar al te velen een o, zoo harde beproeving is. Men is er vaak zoo graag op, iemand iets te kunnen nabuizen, en zijn goeden naam bij anderen te bezwaken. Kondt ge, al was 't maar een enkelen dag, te boek stellen alle gesprekken, die o, zoo vertrouwelijk over allerlei personen op wie iets aan te merken viel, onder vier oogen gehouden zijn, ge zoudt een laaterboek in folio voor u hebben. Niet, omdat er niet wel iets van aan was, maar om de gewilde overdrijving. Twee die saam een derde niet best lijken kunnen, kunnen er zoo in genieten, hem eens over den hekel te halen. En dat nu juist is uit den Boze. Veeleer moet ge, als iemand u prikkelt met tegen de derde die u beleedigd heeft, wat Luther noemde, dadelijk een »schiegbed« doen, en smeeken: »Heere, zet een wacht voor mijn lippen«.

Maar hierbij blijft 't niet. Niet alleen de hartelust om saam een derde eens terdage af te kamelen, prikkelt den zondigen hartstocht, maar veel sterker zelfs wordt die prikkeling, als men iemand niet zetten of niet uitstaan kan, en ge komt er achter, dat hij in stilte iets leelijks gedaan heeft, maar dat hij stil bleef.

Dan toch hebt ge hem in uw macht. Niemand weet 't nog, dan gij. Houdt gij 't nu ook stil, dan gaat hij in de publieke opinie vrij uit; maar hangt ge 't morgen aan de groote klok, dan is hij weg. En nu tintelt 't u op de tong, en nu loert ge als op de gelegenheid, om 't naar buiten uit te dragen. De vraag zal zoo roet zijn. En hij deelt immers zoo vaak leelijk tegen u. Waarom zoudt ge het hem niet betaald zetten? Het is nu nog bedekt, maar gij kunt 't bloothalen en, o, wat zal 't hem zeer doen!

Alles o, zoo begrijpelijk, en iets dat dagelijks voorkomt. Zij 't zoo, mits 't maar niet voorkomt onder geloovige Christenen. Zij toch hebben naar Gods Woord te leven. En Gods Woord zegt: »Ge zult de overtredding van uw naasten toedekken«.

Bloothalen moogt ge ze dus nooit. Ja, als een vader 't van zijn kind, of de Rechter 't van een aangeklaagde moet weten, dan natuurlijk wel. Maar nooit, nooit als 't enkel zijn zou ter bevrediging van uw bozen lust. Uit vlak het tegenwoordig van liefde.

Toch is ook hier onderscheid.

Immers tegenover den overtreder zelf moogt ge de overtredding niet toedekken, en, dit juist is 't wat de meesten wel doen. Merken ze dat iemand van wien ze afhangen of tegen wien ze opzien, overtredding heeft, dan spreken ze daar wel tegen anderen over, maar liefst niet tegen hem zelf, of 't moet dan zijn uit bitterheid als verwijt. En juist hier nu kan zulk toedekken plichtsverzuim zijn. Als broeders onder elkan- der zijn van Godswege gehouden en ver- plicht, elkan- der te vermanen en te waarschuwen, en 't zoo te doen, dat de ander er uw liefde in proeft. Doch dit durven zoo velen niet. Ze zijn bang een vinnig woord terug te krijgen, en daarom laten ze zulk een overtreder maar liever afglijden naar al lager stand. En dit nu juist mag niet. Nooit bij eigen vrouw of kin- deren, nimmer bij vrienden of verwanten, maar evenmin bij onzen omgang met anderen. Nooit bemoeiziek, niet als geboren kapittelheer, niet uit zucht om iemand op de teenen te trappen en hem te doen verstaan, hoe veel beter ze zelf zijn. Maar uit liefde voor zijn ziel moeten we een ieder waarschuwen. Mits in stilte, mits onder vier oogen, en altoos met den Heere onzen God er bij.

Blijft dan nog ten slotte uw eigen overtredding, en daarbij hanteert ieder het kleeft der be- dekking, en kost het schuldbelijden vaak zoo ongelooftelijke zelfoverwinning.

Het is zoo vreemd. Bij een ander alles bloot- halen en bij ons zelf alles bedekken, schijnt zoo velen toe de veiligste les van levenswijsheid te zijn. En toch moet 't juist omgekeerd bij Gods kinderen zijn: Afrekken 't kleeft der toedekking van onze eigen overtredding, om het te spreiden over de fouten en feilen van anderen. Van eigen overtredding 't dekkende weg!

En dit in drielei zin.

Weg voor onszelf, om klaarkijk in te zien waarin we overtredden hebben.

Weg voor hem tegen wien we misdeden, om schuld te belijden en zijn vergiffenis in te roepen.

En weg, als we voor onzen God op de knieën liggen, om in den Dorg te schillen.

Dr. A. K.

Amsterdam, 9 Januari 1914.

Hoezeer het kerkelijk leven te Rotterdam bloeit en hoe groot de overvloedigheid daar is, bleek wel uit de waarlijk vorstelijke giften, die deze dagen bij de Gereformeerde Kerk aldaar inkamen voor het stichten van nieuwe kerkgebouwen. Zoo werd door twee broeders gezamenlijk een stuk grond gegeven ter waarde van fl. 80.000, daarbij een gift in geld van fl. 50.000 voor kerk- bouw, en nog gezond, dat een hypotheek van fl. 65.000 op dit kerkgebouw genomen kan worden. Voorts kwam er nog een gift in van fl. 30.000. Door deze en andere milde giften zal het mogelijk zijn, nog in den loop van dit jaar twee nieuwe kerk- gebouwen te Rotterdam te stichten. Ook het feit, dat twee nieuwe kerkgebouwen noodig bleken, toont wel, hoe de ge- meente in ledental zich uitbreidt.

Zulke voorbeelden mogen zeker andere Kerken wel tot navier verwekken, niet

om op Rotterdam jaloersch te worden, dat zulke royale gevers bezit, maar wel om aan de mildheid van deze leden een voorbeeld te nemen. Met name geldt dit ten opzichte van de Gereformeerde Kerk in de hoofdstad des lands, waar de financiële toestand er niet op vooruitgaat. De chronische tekorten aan het einde van het jaar zijn een niet onbedenklijk verschijnsel, vooral wanneer ze, gelijk in het afgelopen jaar, stijgen tot een hoogte van fl. 11.000. Nu wordt dit